

Arrest

nr. 134 653 van 5 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 5 februari 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 februari 2014 met referentienummer REGUL X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 oktober 2014.

Gelet op de beschikking van 17 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor

erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

Eerste verzoekers derde asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 51 977 van 29 november 2010 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en hij niet aannemelijk maakt dat hij als Roma voor vervolging moet vrezen.

1.2. In het kader van hun huidige respectievelijke derde en zesde asielaanvraag verklaren eerste verzoeker en tweede verzoekster niet naar hun land van herkomst te kunnen terugkeren omdat zij er niemand/geen familie meer hebben. Daarnaast geeft verzoeker aan in België zijn rechten te willen verkrijgen en stelt verzoekster dat zij gezondheidsproblemen heeft.

2. Artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag. (...)"

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

1.3. Blijkens de bestreden beslissingen wordt de huidige asielaanvraag van verzoekers niet in overweging genomen omdat zij geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen. In de bestreden beslissingen wordt vooreerst opgemerkt dat door de verschillende Belgische asielinstanties reeds meermaals werd geoordeeld dat er niet het minste geloof kan worden gehecht aan de door hen in hun voorgaande asielaanvragen aangebrachte motieven waarom zij indertijd Kosovo verlieten, en er wordt op gewezen dat in de voorgaande asielaanvragen reeds werd geoordeeld dat zij niet aannemelijk maken dat zij als Rom in Kosovo en/of Servië vervolging zouden moeten vrezen. Vervolgens wordt in de beslissingen vastgesteld dat, gelet op het feit dat zij in hun huidige asielaanvraag enkel en alleen aanbrengen niet te kunnen terugkeren naar hun land(en) van herkomst omdat zij er niemand, geen familie meer hebben, zij geen nieuwe elementen aanbrengen die een ander licht kunnen doen werpen op de in hun voorgaande asielaanvragen genomen beslissingen. De Commissaris-generaal wijst er voorts op dat het feit dat zij geen familie meer hebben in hun thuisland een motief van louter persoonlijke aard betreft dat als dusdanig geenszins ressorteert onder de criteria zoals bepaald in het

Vluchtelingenverdrag, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Wat betreft verzoekers verklaring dat hij in België zijn rechten wil krijgen en de verklaringen van verzoekster dat zij gezondheidsproblemen heeft, wordt in de bestreden beslissingen gesteld dat zij gebruik dienen te maken van de daartoe geëigende procedures.

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om de motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekers toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter geheel in gebreke blijven. Zij beperken zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

1.5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 6 oktober 2014, voeren verzoekende partijen aan dat niet uit het oog kan verloren worden dat zij een nieuwe asielaanvraag hadden ingediend in Frankrijk en dat zij door de Franse autoriteiten werden overgedragen aan België. Zij wijzen er op dat wat de nieuwe elementen betreft het Commissariaat-generaal minstens het overdrachtdossier bij de Franse autoriteiten had moeten opvragen, wat *in casu* niet gebeurd is. Verzoekende partijen stellen vast dat dit argument die zij aanbrachten in hun verzoekschrift niet werd beantwoord in de beschikking. In de mate verzoekende partijen er op gewezen worden dat in het nieuwe verzoekschrift de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten niet wordt gevraagd, stellen zij dat ze de rechtspraak van de Raad kennen en weten dat daarvoor een afzonderlijk verzoekschrift moet ingediend worden.

4.2. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het Commissariaat-generaal minstens het overdrachtdossier bij de Franse autoriteiten had moeten opvragen, stelt de Raad vast dat blijkens het administratief dossier verzoekende partijen in Frankrijk op 29 april 2013 een asielaanvraag indienden. Eind mei 2013 werden ze door de Franse asiendiensten doorverwezen naar België voor de behandeling

van hun asielaanvraag. Verzoekende partijen keerden daarop terug naar België alwaar ze voor de vijfde keer asiel aanvroegen. Nadat hun vijfde asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging werd genomen, reisden ze terug naar Frankrijk. Ze vroegen er terug asiel aan, maar de Franse asielinstanties stelden luidens verzoekende partijen steeds alles uit. Zo heeft eerste verzoekende partij uitdrukkelijk verklaard dat *“Wij gingen terug naar Frankrijk en verbleven daar ongeveer vier maanden. Men nam onze vingerafdrukken niet en wij kregen ook geen interview. Zij stelden alles uit. Uiteindelijk zeiden ze dat wij terug naar België moesten komen”* (zie stuk 8, ‘verklaring meervoudige aanvraag’ d.d. 02/01/2014, punt 11). Gelet op het gegeven dat verzoekende partijen zelf verklaard hebben geen interview te hebben gekregen in Frankrijk, ziet de Raad niet in in welke mate het opvragen van het overdrachtdossier bij de Franse autoriteiten tot een ander besluit betreffende de weigering tot inoverwegingname van de asielaanvraag zou hebben kunnen leiden. Verzoekende partijen tonen evenmin aan hoe de bestreden beslissingen hierdoor mogelijk anders zou zijn geweest.

De Raad benadrukt overigens dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van het relaas en dat er in hoofde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot een beslissing die krachtens de artikelen 57/6 tot en met 57/6/3 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon op basis van het geheel van de vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen op goede gronden besluiten dat verzoekende partijen geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

Volledigheidshalve wijst de Raad er op dat verzoekende partijen in het oorspronkelijk verzoekschrift “verzoek tot nietigverklaring en tot schorsing van de tenuitvoerlegging” van de beslissing van de Commissaris-generaal van 15 januari 2014 en het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 januari 2014 (13quinquies) geen enkel middel hebben gericht tegen de 13quinquies.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

6. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS